

Σήμερα, όσο βαθαίνει η κρίση...

Οι συνθήκες ζωής για τους περισσότερους από μας όλο και χειροτερεύουν και τα αφεντικά μας μπουχτίζουν με εκκλήσεις να σφίξουμε κι άλλο το ζωνάρι. Ως εργαζόμενοι/ες γινόμαστε ολοένα και πιο φθηνοί (περικοπές μισθών), βουλιάζοντας στην ανασφάλεια (μαύρη εργασία, ελαστικά ωράρια). Μας βάζουν να δουλεύουμε για όλη μας τη ζωή (αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης) και αφού βγούμε στην σύνταξη να παίρνουμε ψίχουλα (περικοπές συντάξεων). Οι έκτακτοι φόροι που μας επιβάλλουν, μας ρίχνουν ακόμα περισσότερο στην απόγνωση (αύξηση τιμών σε μεταφορές, ρεύμα, είδη πρώτης ανάγκης), η ιατροφαρμακευτική μας περίθαλψη πληρώνεται πλέον ακριβά (αντίτιμο στα νοσοκομεία, ακρίβεια στα φάρμακα) και οι "περισσευούμενοι" αυξάνονται συνεχώς (1.000.000 εκατομμύρια άνεργοι, χιλιάδες άστεγοι στους δρόμους).

Και μαζί με την επίθεση των αφεντικών έρχονται και τα μαχαίρια των φασιστών. Οι δήθεν "αντί-συστημικοί" φασίστες, βγήκαν παγανιά και τα βάζουν με τους αδύναμους, τους απροστάτευτους, τους μετανάστες εργάτες. Δεν έχουμε αυταπάτες ότι αποτελούν το μακρύ χέρι της καπιταλιστικής τάξης, καθώς συμμετέχουν στον πόλεμο ενάντια στο πιο υποτιμημένο κομμάτι του κόσμου της εργασίας. Ο φασισμός όμως δεν έρχεται μόνο από την Χρυσή Αυγή. Έρχεται πρωτίστως από τα αφεντικά μας και το κράτος τους, προσπαθώντας να κατακερματίσουν την εργατική τάξη, δημιουργώντας συνεχώς εξιλαστήρια θύματα (μετανάστες, απεργούς, δημοσίους υπαλλήλους). Φασισμός είναι και η υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης, η κατάργηση κοινωνικών παροχών, τα αστυνομικά πογκρόμ τύπου «Ξένιος Δίας», τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και η εξόντωση μεταναστών στα σύνορα, η καταστολή απεργιών και η διαπόμπευση διαδηλωτών. **Ο φασισμός δεν είναι παρά άλλη μια μορφή διαχείρισης του καπιταλισμού σε καιρούς κρίσης. Είναι ο ολοκληρωτισμός που περνάει πάνω από τις ζωές μας, είναι ο πόλεμος ενάντια στους φτωχούς.**

Στα πανεπιστήμια, η επίθεση του κεφαλαίου εκφράζεται με τον νέο νόμο-πλαίσιο που ψηφίστηκε το περασμένο καλοκαίρι. Μέτρα που στοχεύουν ξεκάθαρα να προσαρμόσουν την τριτοβάθμια εκπαίδευση στα νέα δεδομένα των εργασιακών σχέσεων. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, τα πανεπιστήμια θα πρέπει να αποκτήσουν περισσότερη επιχειρηματική δραστηριότητα και οι φοιτητές-εργαζόμενοι να γίνουν πιο παραγωγικοί και ευέλικτοι. Η εντατικοποίηση των σπουδών, η επιβολή διδάκτρων, η κατάργηση παροχών (συγγράμματα, σίτιση, στέγαση), το κλείσιμο σχολών και τμημάτων που δεν παράγουν κέρδη, αποτελούν κάποια από τα μέτρα που θα προσπαθήσουν να εφαρμόσουν στο επόμενο διάστημα. Παρ' όλα τα παραπάνω, πολλοί είναι εκείνοι που επιλέγουν να εναποθέτουν όλες τις ελπίδες τους στον ατομικό δρόμο. Από το "να τελειώνω όσο πιο γρήγορα μπορώ για να σώσω τον κώλο μου", μέχρι το "να κυνηγάω ένα πτυχίο με αξία" για μια ζωή με καριέρα και επαγγελματική καταξίωση, συντηρώντας έτσι ακαδημαϊκές αυταπάτες. **Αλλά οι ατομικές λύσεις έχουν κοντά ποδάρια.**

Για να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας ενάντια στις επιθέσεις του κεφαλαίου, οφείλουμε να αυτοοργανωθούμε σε όλα τα επίπεδα, σπάζοντας την ανάθεση και την απάθεια στην πράξη. Να μην αφήσουμε για άλλη μια φορά κόμματα, εργατοπατέρες και «επαγγελματίες» πολιτικούς να αποτελέσουν ενδιάμεσους κρίκους ανάμεσα στους εργαζόμενους και τα αφεντικά. Να ξεπεράσουμε τους πλαστούς διαχωρισμούς που προσπαθούν να μας επιβάλουν και να προτάξουμε τον αγώνα, την συλλογικότητα και τα ταξικά μας συμφέροντα. Είτε είμαστε μισθωτοί, φοιτητές, άνεργοι, επισφαλείς, χωρίς χαρτιά, οποιαδήποτε και αν είναι η εθνικότητά μας, λέμε ότι όλος ο κόσμος της εργασίας, βρίσκεται στην ίδια βάρκα. Να απορρίψουμε κάθε θυσία και κάθε υπεράσπιση της εθνικής οικονομίας τους και να μπλοκάρουμε την συνεχιζόμενη υποτίμηση των ζωών μας.

Να απαντήσουμε με
πόλεμο στον πόλεμο
των αφεντικών

